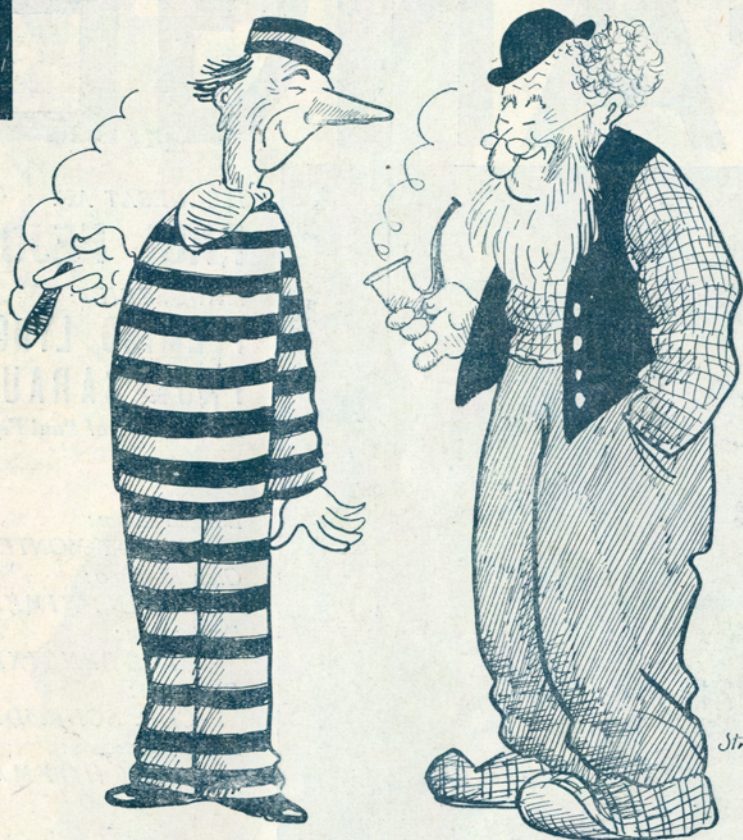

FANGE NR1

ARHOFF + STORM-P.

Program:

1.

KONGEREVEN 1930

i Tone, Tale og Lyd.

2.

Talefilmen

ESKIMO

Instruktør:
GEORGE
SCHNÉE-
VOIGT

*

Optaget af
A/S SKANDI-
NAVISK
TALEFILM

*

System:
A/S NORDISK
TONEFILM
Petersen og
Poulsen

*

Eneret:
A/S KINO-
GRAFEN

*

Personerne:

Jack Norton.....PAUL RICHTER
Annie.....Ada Egede Nissen
Kaptajnen.....Knut Langgaard
Styrmanden.....Finn Bernhoft

Skibsdrengen.....Henrik Kolstad
Sulurak.....Trygve Larssen
Ekaluk.....MONA MÅRTENSON
Majark.....Haakon Hjælde

JACK NORTON var sin Faders Søn. En ung Mand som i Kraft af Familiens Formue aldrig havde oplevet Livet. Men en, skønne Dag var det hele forbi, Æventyret var slut, og Jack stod for første Gang overfor Livets Alvor. Faderen nægter at betale hans Spillegæld — han ved ikke sine levende Raad og driver ud i Byen næsten sanseløs af den megen Vin han har drukket. Han overvejer alvorligt at tage sit Liv, men pludseligt møder en lille Pige, Havnens skønne Annie, op ved hans Side, og ugenert inviterer hun ham hjem. Han flygter fra hende, og atter gaar hans Vej ned til Havnen, hvor han i sin Criss-Craft-Baad sejler ud i Natten. Han forliser, og forkommen og udmattet bjerges han ombord i et tilfældigt forbisejlende Fangstskib, som stævner mod Grønland.

Det er haarde Mænd, disse Søfolk. Mænd der forlængst har gjort op med Livet, og særlig Skipperen er en raa og brutal Karl. Kun en eneste Ven finder Jack ombord i Skibet, det er den lille Skibsdreng Jimmy. Men lige saa hurtigt som deres Venskab er opstaaet, lige saa hurtigt skilles de, idet Jack under en Kamp paa Skibet ved et Vaadeskud skyder sin lille Ven.

En Sommernat beslutter Jack at flygte. Da Skibet passerer en Isflage, springer han ned paa denne og giver sig Livet i Vold. Han oplever nogle frygtelige Døgn, Sulten plager ham, og Frosten lægger sig som Rim paa hans tynde Klædedragt. Han har allerede forsonet sig med at skulle dø, da Isflagen driver mod Land, og han op-

ESKIMO

dages af den lille Eskimopige Ekaluk. Hun tilkalder Majark — den Mand hun engang skal giftes med — og de to bærer i Forening Jack op til Suluraks Hytte.

Alle Eskimoerne er venlige mod ham, og han indlever sig snart i Eskimokolonien. Der opstaar et Kærlighedsforhold mellem Ekaluk og Jack — et Forhold som Ekaluks Fader, Sulurak, ser paa med Bekymring. Heller ikke Majark er længere tilfreds med Ekaluk og Jack. Sommeren gaar til Ende, mens Tvivl og Sorg hærger Ekaluks Hjerter, og voldsomt holder Vinteren sit Indtog i Landet.

Fangsten slaar Fejl, og snart melder Sulten sig. Jack bliver syg af Skørbug, og Ekaluk redder ham ved at skaffe frisk Kød — det eneste Middel der kan bekæmpe Skørbugen. De overtroiske Eskimoer holder Aandemaning og for at formilde Aanderne tilbyder Bopladsens ældste Kvinde at ofre sit Liv. Men Jack kommer til og stopper Ceremonien ved at melde, at en Hval er i Nærheden.

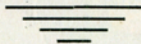
Jack længes nu efter at komme hjem, og da han af Majark faar at vide, at der oppe ved en stor Elv findes Guld, drager han derop og hjemfører snart til sin Hytte

nok af Guld til, at han i civiliserede Egne vil være en rig Mand.

Sommeren kommer og med den Fangstskibene. Det er Jacks Chance til at kunne komme hjem. Jack gaar om Bord i et Skib for at vende tilbage, men netop som han staar i Begreb med at skulle rejse, faar han at vide, at Ekaluk har mistet

Livet ved en Ulykke. Med et Slag forstaar Jack, hvad han har mistet. Han føler, at han elsker hende og ikke kan leve uden hende. Heldigvis er Meddelelsen forhastet. Ekaluk er blevet reddet af Majark, og lykkelig over at hun lever kaster Jack alt sit Guld i Havet og gaar til Ekaluk. Han ved nu, at han altid vil være sammen med hende.

„Jeg elsker dig“, siger han stille og bevæget, „dit Land skal være mit Land, hvor du er, vil ogsaa jeg være“.

EN
AF DE
KOMMENDE FILM
I KINOPALÆTET VIL BLIVE

„THE BIG POND“

MED
MAURICE CHEVALIER
CLAUDETTE COLBERT

EN PARAMOUNT FILM

RET TIL ÆNDRING I PROGRAMMET FORBEHOLDES.

Den danske Lystspilfarce:

FANGE

ISCENESAT AF:

PAUL FEJOS

MANUSKRIPT:

FLEMING LYNGE

PAUL SARAUF

Efter en idé af Paul Fejos

Borgmesteren:

VICTOR MONTELL

Grev Romano:

EIGIL REIMERS

Regissoren:

AAGE BENDIXEN

Portneren:

CHR. SCHRÖDER

Baron Sargasos:

ERIK HOFMAN

FELIX:

CHR. ARHOFF

NR

1

*Frene Petraus
Love Wallenström*

*Frø
Petraus-
Maria Garland*

*Fangerogteren-
R. Storm-P.*

*Politinspektør
Petraus-
Rasmus
Christiansen*

Sartagos — begge smukke og elegante — og et værdigt Parti for Husets Datter, Irene — i alt Fald efter Fru Petræus Mening, og det er nu hendes Mening, der gælder der i Huset. Felix har hørt om Selskabet og faaet Lyst til at deltage — til Petræus Fortvivlelse — en Forbryder, mellem alle de fornemme Gæster! Men Felix gennemtvinger Invitationen og holder sin Entre i Huset, som „En fra Politiet“. Han er ikke længe om at blive vildt betaget af Irene, der beundrende lytter til alle hans opdigtede Beretninger fra sin Politigerning. — Det ellers saa vellykkede Selskab faar en lidt disharmonisk Afslutning, idet det viser sig, at alle Gæsterne er blevet bestjaalet og Petræus Mistanke falder selvsagt paa Felix, der sværger sin Uskyld. Men Petræus mener, Felix har misbrugt hans Tillid — han har næret en Slange ved sin Barm — og nu bliver Felix for Alvor Fange. Hans Celledør lukkes og Felix henfalder til tungsindige Grublerier — i hvilke han tyer til sine kære Detektivromaner. Han faar fat i „Primadonnaens Halsbaand“ — og pludselig staar det hele ham klart — ikke blot hvem der bestjal Gæsterne den foregaaende Aften, men ogsaa aner han, hvad der er ved at hænde: Tyveriet af det berømte Smykke, som Operasangerinden Fru Moll skal bære i „Carmen“ samme Aften. Hun var mellem Politiinspektørens Gæster og han hørte hende jo selv tale om Smykket og mærkede tydeligt de to fremmede Diplomaters Interesse for det. Koste hvad det vil, Felix maa ud! Han maa redde sin egen Ære og Primadonnaens Perler —

Og han redder begge Dele.

Og mere end det, ogsaa Irene, Politiinspektørens Datter — foruden Byens Taknemmelighed ved at uskadeliggøre de to Æventyrere og berygtede Forbrydere. Og ombølget af den almindelige Sympati staar Felix op paa Raadhuset, hvor han fejres og erklærer, at nu, efter at Petræus har trukket sig tilbage, og han selv er blevet udnævnt til Politiinspektør, nu skal Forbrydelserne nok holde op!

Og det gjorde de — i det mærkelige Land, hvor Historien foregik, — hvor Menneskene var saa gode og ædle —

Vi er i en stor By i et Land, der paa mange Maader adskiller sig fra vort eget, blandt andet ved, at Menneskene dér er saa ædle og gode, at Politiet slet intet har at gøre. Der findes ingen Forbrydere! Ja, det lyder som et Eventyr — men saadan er det nu altsaa der! — Fængslerne staar tomme — og nu er det Juleaften — og de seks Gæs, der som sædvanlig af Komiteen for Julebespisningen er sendt til Fangerne i Byens Fængsel, staar i Fare for ikke at blive spist. For der er ingen Fanger!

En fattig ung Mand *Felix* — staar frysende paa Gaden — læser i Avisen om de seks dejlige Gæs og hans Tænder løber i Vand. For Gæs hænger jo ikke paa Træerne. — Skulde det ikke være muligt for ham at stifte nærmere Bekendtskab med dem? Hvis han nu gjorde et eller andet, der bragte ham i Fængsel? — Ja, glimrende! Efter forskellige Forsøg lykkes det ham omsider at blive anholdt — og hans slunkne Mave glæder sig ved den gode Gaasesteg, som den venlige Fangevogter *Thomas*, der lykkelig ved endelig at se Gæster, sætter for ham, mens hans Øjne fryder sig ved det lille tændte Juletræ.

I Borgernes Raad gaar det livligt til. Raadmand Frank fra Oppositionspartiet holder en af sine store Taler — og denne Gang er det *Politiet*, det gælder. Hvorfor skal Byen opretholde et stort og bekosteligt Kriminalpoliti, naar der ingen Kriminalitet er? Det lyder jo meget sundt og fornuftigt — kun ikke i Politispektørens Øren. Han er nemlig Chef for Kriminalpolitiet og skælver ved Udsigten til Afsked. Fortvivlet gaar han hjem. Hvad skal han gøre? Det er dog ikke hans Skyld, at Landet er blevet saa moralsk. Hvorfor skal han

ER MAN, ELLER ER MAN IKKE DIKKE-DIKKETIV?

undgælde for det? — En Opringning fra Politigaarden faar ham til at se lidt lysere paa Situationen: Der er kommet en Fange! Endelig! Fange Nr. 1. Han aflægger sin kærkomne Gæst et Besøg i Cellen — og gør alt hvad han kan for at Felix kan føle sig tilfreds med Op-

Da Markisen af Bourbon mistede sin Chaiselong, ringede Nat Pinkerton og bad mig hænge i. Til Markisens Slot jeg tog, undersøgte hver en Krog, snusede mig langsomt frem til Vær'lse Nummer 10. Der stod hans Chaiselong med Pøller og Pongpong. Fru Markisen havde flyttet den for Tidsfordriv. — Er man, eller er man ikke Dikke-Dikketiv?

Jeg var ogsaa den, der fandt Olsens sorte Diamant; den var stjaalet lige ud af Slipset, hvor den sad. Med Revolver i min Haand samt ved Hjælp af Maalebaand nærmed jeg mig Tyvens Bopæl, før han vidste a'ed. Jeg ringed Huset om og Gerningsmanden kom. Da han vilde flygte, sprang jeg op og raabte „Bliv“! — Er man, eller er man ikke Dikke-Dikketiv?

Kender De John Dillinger, ham, der hugged' Skillinger; han gik rundt og gangstede, til jeg kom paa hans Spor. Jeg forklædte mig med Held og gik ind paa hans Hotel, hvor han netop sad og tegnede Skitser til et Mord. Han brølede en Ed saa Skuld'ren gik af Led; roligt tog jeg derpaa hans Revolver og hans Kniv. — Er man, eller er man ikke Dikke-Dikketiv?

Jeg blev ringet op en Dag, den var gal i U. S. A., hvor en ung og dejlig Pi'e var blevet nappet kid. Uden Spor af Varsel smed jeg mig paa min Hest og red fra Chikago til New York paa et Par Timers Tid. Der standsed' jeg min Hest og saa det var Mae West. Saa forsvandt jeg som en lille Huisken i et Siv. — Er man, eller er man ikke Dikke-Dikketiv?

holdet. Cellen pyntes med Blomster og Tæppe paa Gulvet, og Felix faar, hvad han vil have af Bøger. — Byens Borgmester er Politiinspektørens nære Ven — og begge finder de Situationen saa truende, at der maa gøres noget alvorligt, for at hindre Politiinspektørens Af-

skedigelse. Men *hvad?* Da kommer Borgmesteren med den forløsende Tanke: *Kriminaliteten maa forøges!* Der maa fremskaffes nogle Forbrydelser! Det gaar jo slet ikke paa den anden Maade. — Og hvem er nærmere til at lave Forbrydelserne end Felix, der allerede — omend beklagelig *smaat* — er inde paa Banen. Politiinspektøren forelægger Felix Sagen — og finder Forstaaelse hos ham. Han kan godt se det penible i Situationen og erklærer sig villig til at række Politiinspektøren en hjælpende Haand. — Samarbejdet mellem Politiinspektør Petræus og „Forbryderen“ Felix former sig lyst og lykkeligt. En lang Række Forbrydelser finder Sted — til Byens Undren og Overraskelse — Bankrøverier, Indbrud, Tyverier — den ene Forbrydelse mere dristig og udspekuleret end den anden — altsammen Frugten af Felix Nat-arbejde . . . og Studier af Sherlock Holmes, Edgar Wallace og andre Detektivromaner.

Der er Aftenselskab hos Politiinspektøren. Alle Byens førende og fornemste Personer — og som særlig Indbudte de to udenlandske Diplomater, Grev Romano og Baron Sartagos — begge smukke og elegante — og et værdigt Parti for Husets Datter, Irene — i alt Fald efter Fru Petræus Mening, og det er nu *hendes* Mening, der gælder der i Huset. Felix har hørt om Selskabet og faaet Lyst til at deltage — til Petræus Fortvivelse — en Forbryder, mellem alle de fornemme Gæster! Men Felix gennemtvincer Invitationen og holder sin Entre i Huset, som „En fra Politiet“. Han er ikke længe om at blive vildt betaget af Irene, der beundrende lytter til alle hans opdigtede Beretninger fra sin Politigerning. — Det ellers saa vellykkede Selskab faar en lidt disharmonisk Afslutning, idet

dét viser sig, at alle Gæsterne er blevet bestjaalet og Petræus Mistanke falder selvsagt paa Felix, der sværger sin Uskyld. Men Petræus mener, Felix har misbrugt hans Tillid — han har næret en Slange ved sin Barm — og nu bliver Felix for Alvor *Fange*. Hans Celledør lukkes og Felix henfalder til tungsindige Grublerier — i hvilke han tyer til sine kære Detektivromaner. Han faar fat i „Primadonnaens Halsbaand“ — og pludselig staar det hele ham klart — ikke blot, hvem der bestjal Gæsterne den foregaaende Aften, men ogsaa aner han, hvad der er ved at hænde: Tyveriet af det berømte Smykke, som Operasangerinden Fru *Moll* skal bære i „Carmen“ samme Aften. Hun var mellem Politiinspektørens Gæster og han hørte hende jo selv tale om Smykket og mærkede tydeligt de to fremmede Diplomaters Interesse for dét. Koste hvad det vil, Felix maa ud! Han maa redde sin egen Ære og Primadonnaens Perler —

Og han redder begge Dele.

Og mere end det, ogsaa Irene, Politiinspektørens Datter — foruden *Byens Taknemmelighed* ved at uskadeliggøre de to Æventyrere og berygtede Forbrydere. Og ombølget af den almindelige Sympati staar Felix op paa Raadhuset, hvor han fejres og erklærer, at *nu*, efter at Petræus har trukket sig tilbage, og han selv er blevet udnævnt til Politiinspektør, *nu* skal Forbrydelserne nok holde op!

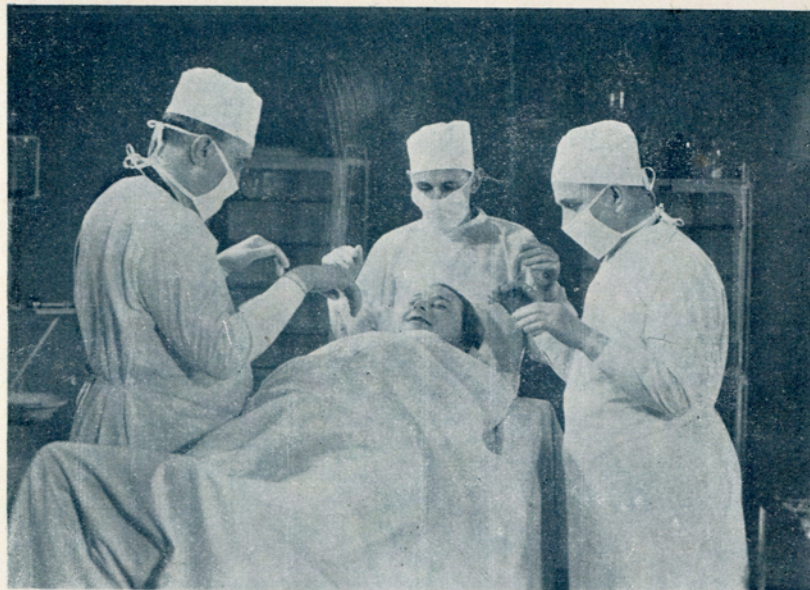
Og det gjorde de — i det mærkelige Land, hvor Historien foregik, — hvor Menneskene var saa gode og ædle —.

Optaget af

Eneret:

A/S KINOGRAFEN

**Fange
Nr. 1**

Den danske Lystspilfarce

FANGE

Nr. 1

med

CHR. ARHOFF
R. STORM-PETERSEN

Tove Wallenstrøm
Rasmus Christiansen
Victor Montell
Maria Garland

Iscenesat af

PAUL FEJOS

efter Manuskript af
Fleming Lynge og
Paul Sarauw

efter en Idé af Paul Fejos

Optaget af

Eneret: A/s KINOGRAFEN

Vi er i en stor By i et Land, der paa mange Maader adskiller sig fra vort eget, blandt andet ved, at Menneskene der er saa ædle og gode, at Politiet slet intet har at gøre. Der findes ingen Forbrydere! Ja, det lyder som et Eventyr — men saadan er det nu altsaa der! — Fængslerne staar tomme — og nu er det Juleaften — og de seks Gæs, der som sædvanlig af Komiteen for Julebespisningen er sendt til Fangerne i Byens Fængsel, staar i Fare for ikke at blive spist. For der er ingen Fanger!

En fattig ung Mand *Felix* — staar frysende paa Gaden — læser i Avisen om de seks dejlige Gæs og hans Tænder løber i Vand. For Gæs hænger jo ikke paa Træerne. — Skulde det ikke være muligt for ham at stifte nærmere Bekendtskab med dem? Hvis han nu gjorde et eller andet, der bragte ham i Fængsel? — Ja, glimrende! Efter forskellige Forsøg lykkes det ham omsider at blive anholdt — og hans slunkne Mave glæder sig ved den gode Gaasesteg, som den venlige Fangevogter *Thomas*, der lykkelig ved endelig at se Gæster, sætter for ham, mens hans Øjne fryder sig ved det lille tændte Juletræ.

I Borgernes Raad gaar det livligt til. Raadmand Frank fra Oppositionspartiet holder en af sine store Taler — og denne Gang er det *Politiet*, det gælder. Hvorfor skal Byen opretholde et stort og bekosteligt Kriminalpoliti, naar der ingen Kriminalitet er? Det lyder jo meget sundt og fornuftigt — kun ikke i Politispektørens Øren. Han er nemlig Chef for Kriminalpolitiet og skælver ved Udsigten til Afsked. Fortvivlet gaar han hjem. Hvad skal han gøre? Det er dog ikke hans Skyld, at Landet er blevet saa moralsk. Hvorfor skal han undgælde for det? — En Opringning fra Politigaarden faar ham til at se lidt lysere paa Situationen: Der er kommet en Fange! Endelig! Fange Nr. 1. Han aflægger sin kærkonne Gæst et Besøg i Cellen — og gør alt hvad han kan for at Felix kan føle sig tilfreds med Opholdet. Cellen pyntes med Blomster og Tæppe paa Gulvet, og Felix faar hvad han vil have af Bøger. — Byens Borgmester er Politispektørens nære Ven — og begge finder de Situationen saa truende, at der maa gøres noget alvorligt, for at hindre Politispektø-

rens Afskedigelse. Men hvad? Da kommer Borgmesteren med den forløsende Tanke: Kriminaliteten maa forøges! Der maa fremskaffes nogle Forbrydelser! Det gaar jo slet ikke paa den anden Maade. — Og hvem er nærmere til at lave Forbrydelserne end Felix, der allerede — omend beklagelig smaat — er inde paa Banen. Politispektøren forelægger Felix Sagen — og finder Forstaaelse hos ham. Han kan godt se det penible i Situationen og erklærer sig villig til at række Politispektøren en hjælpende Haand. — Samarbejdet mellem Politispektør Petræus og „For-

ER MAN, ELLER ER MAN IKKE DIKKE-DIKKETIV?

Da Markisen af Bourbon mistede sin Chaiselong, ringede Nat Pinkerton og bad mig hænge i. Til Markisens Slot jeg tog, undersøgte hver en Krog, snusede mig langsomt frem til Vær'lse Nummer 10. Der stod hans Chaiselong med Pøller og Pongpong. Fru Markisen havde flyttet den for Tidsfordriv. — Er man, eller er man ikke Dikke-Dikketiv?

Jeg var ogsaa den, der fandt Olsens sorte Diamant; den var stjaalet lige ud af Slipset, hvor den sad. Med Revolver i min Haand samt ved Hjælp af Maalebaand nærmed jeg mig Tyvens Kopæl, før han vidste a'ed. Jeg ringed Huset om og Gærningsmanden kom. Da han vilde flygte, sprang jeg op og raabte „Bliv“! — Er man, eller er man ikke Dikke-Dikketiv?

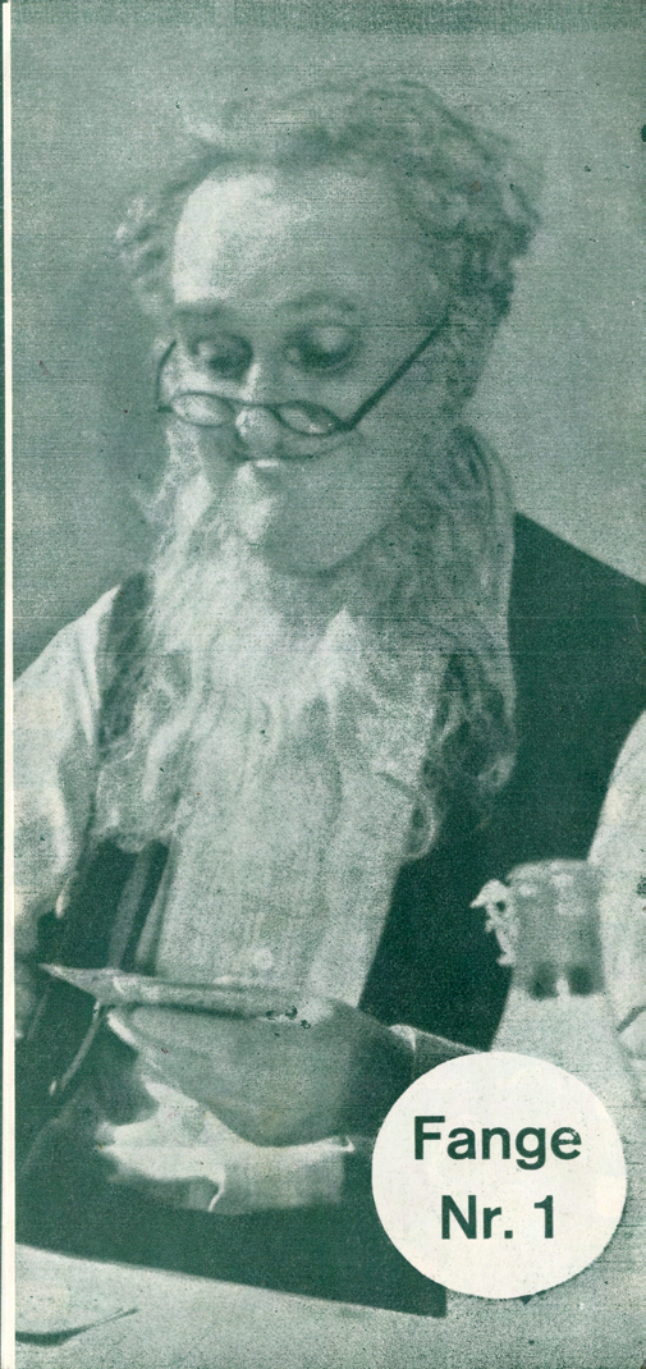
Kender De John Dillinger ham, der hugged' Skillinger; han gik rundt og gangstede, til jeg kom paa hans Spor. Jeg forklædte mig med Held og gik ind paa hans Hotel, hvor han netop sad og terned Skitser til et Mord. Han brølede en Ed saa Skuld'ren gik af Led; roligt tog jeg derpaa hans Revolver og hans Kniv. — Er man, eller er man ikke Dikke-Dikketiv?

Jeg blev ringet op en Dag, den var gal i U. S. A., hvor en ung og dejlig Pige var blevet nappet kid. Uden Spor af Varsel smed jeg mig paa min Hest og red fra Chicago til New York paa et Par Timers Tid. Der standsed' jeg min Hest og saa det var Mae West. Saa forsvandt jeg som en lille Hvisken i et Siv. — Er man, eller er man ikke Dikke-Dikketiv?

bryderen" Felix former sig lyst og lykkeligt. En lang Række Forbrydelser finder Sted — til Byens Undren og Overraskelse — Bankrøvier, Indbrud, Tyverier — den ene Forbrydelse mere dristig og udspikuleret end den anden — altsammen Frugten af Felix Natarbejde . . . og Studier af Scherlock Holmes, Edgar Wallace og andre Detektivromaner.

Der er Aftenselskab hos Politispektøren. Alle Byens førende og fornemste Personer — og som særlig Indbudte de to udenlandske Diplomater, Grev Romano og Baron

**Fange
Nr. 1**